GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

I MAJ

STRÖDDA UNGDOMSRIM

AF

HERTIG SPORRE

STOCKHOLM
LOOSTRÖM & KOMP.
(I DISTRIBUTION)

E. E-d.
3.25.
S 100/

Förf: John Tengberg.

Geof Östergren
11/3.36.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEÅ

Östergren

16691

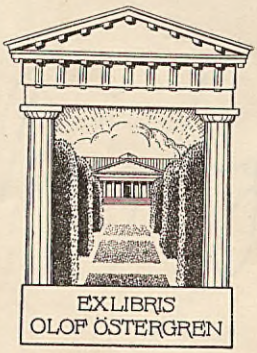

Vännen J. P. Velander

8. IV. 94. af Jönj.

I MAJ

STRÖDDA UNGDOMSRIM.

AF

HERTIG SPORRE.

Af denna bok finnas blott 20 ex. enär den öfriga upplagan 980 ex på grund af Stockfel denna dag makulerats och sönderskars å Gernandtska Boktryckeriet.

Stockholm 22 Maj 1891

John Tengberg

STOCKHOLM
LOOSTRÖM & KÖMPE
(DISTRIBUTION)

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1891

INNEHÅLL.

	Sid.
I smyg	5
Till lite hvar	8
April! April!	9
På första Maj	11
Blomsterlif	11
Mina flammor	13
Kungabesöket i Vaxholm	15
Min bana som »djurist»	17
En känsla	18
Kräftan	19
Kung Bonvivant	20
Mosebackevisa	23
Kung Per och drottning Greta	25
Om —	26
En liten barberare	28
Också en folkvisa	29
Internationell folkvisa	31
Stjernkikeri	33
Rosens lif	34
Vid ett publicistmöte	36
Vid afresa från Köpenhamn	37
Från Pariserutställningen 1889	39
Carnaval de Nice	41
Helgeandsholmen om femtio år	42
Salut	44
När det blir sommar	45
Pingstlif vid Haga	47
Fjäderfä-utställning	49
Midsommar	51
Slotterölet	53
På Ladugårdsgärde	55

Linnea 57
När man väljer »direktion för nytta och nöje» 58
Höst 60
Första brasan 62
De fyra färgerna 63
Vid en målaremästares bröllop 64
Oktober 66
Pigflyttningen 68
Vintervisa 70
Ellens blommor 72
Glädje 72
Till en qvinlig fotograf i landsorten 72
»Champis» 74
Tycke och smak 74
En händelse 75
På baksidan af en banktia 76
På tal om fruntimmersmoderna 77
Tystnadens vältalighet 77
Löfmarknad i Stockholm 78
»En qvinna i sino prydno» 78
Lika mot lika 79
Slipadt 80
Gratulation 80
En tidsenlig affär 81
Från brunnsdrickningen 82
Sport 82
Andakt 83
Namnsdagsblommor 84
Inqvartering 85
Epigram 86
Parallel 88
Den märkvärdige käppen 88
Jagt och fiske 89
Teaterdirektörens Finlandsresa 91
Pantlånaren 94

I smyg.

Från vaggan till grafven får menniskan hasta omkring
och hoppas att en gång få komma i änglarnes ring,
men huru hon hoppas och hur än hon hastar,
sitt syndaregister alltjemt hon belastar.
Om jag frågar: hvarför?
Jo, för mycket hon gör
uti smyg.

Se der lille parfveln som sneglar bortåt skafferi't
och undrar, om hans snälla mamma snart ämnar sig dit;
men sedan han sett att det inte är farligt,
då öppnar han skåpsdörr'n så sakta och varligt:
i en syltburk, förstås,
se'n han smörjer sitt kråss
uti smyg.

Se flickungen der som så näpen i kortkjolar går
och bär i pensionen ett slätkammadt, hängande hår,
fast af sin *ma bonne* ständigt uppskrämd för spöken,
hon nog klutar ut sig till en liten »fjöken»
och i spegeln sig ser
så förnöjsam och ler
uti smyg.

Der kommer en fröken så oskuldsfull, fager och röd,
med läppar som svälla af sydländsk, berusande glöd.
Hon trippar så »stilig» på fyratums-klacken,
och tusen beundrare får hon på nacken,
fast hon sjelf gjort sig grann
— så hon skulle gå an —
uti smyg.

Der sitter en herre så trind vid sin fina pulpet
och svär öfver titlar och band med en nobel förtret.
Han sätter sig öfver båd' grefvar, baroner,
och tål inga högdjur med dumma fasoner,
men tills »vasen» han får,
mjuk i ryggen han går
uti smyg.

Der tronar en annan som eger båd' anor och
guld,
men som dock har råkat att komma för mycket
i skuld;
en märkvärdig vexel en dag presenteras,
och hele den herren så fasligt generas —
nog det än kunnat gå,
om han ej skrifvit på
uti smyg.

Ett bolag man bildar och tänker att göra affär
och lotter finurligt placeras än här och än der,
men bäst som man går der med lappen i näfven,
så trygg som man aldrig var't ute för räfven,
skall man finna till sist,
att man kuggats förvisst
uti smyg.

Ung Axel han älskar skön Anna af hela sin själ,
skön Anna vill följa ung Axel i ve och i väl,
men pappa och mamma de tåla ej vifvet,
och derför de unga en qväll, det är gifvet,
uppå Djurgården få
plocka kyssarna små
uti smyg.

Poeten han rimmar från morgon till qväll för en
slant

och tackar sin Gud, om hans vers blir en smula bekant.
Bland glammande bröder, bland löjen och tårar
han skrattar åt vemodets bleknande dårar —
men nog blöder ett sår,
och nog skimrar en tår
uti smyg.

Till lite hvar.

(Bör läsas framför spegeln.)

Hör på, min gamle hedersvän,
i all förtrolighet
ett enda litet hjertligt ord
blif inte ond för det!

Du är ej lite' tokig du,
fast du tror dig så vis —
tänk blott en liten smula på
din stora sjelfkurtis!

Om med en sak du ta'r itu
— din olat noga märk! —
du tror du nått fullkomlighet,
när halfgjordt är ditt verk.

Och råkar du att se dig kring
och andra träffa på,
du sjelf är stor naturligtvis —
de andra de ä' små.

Du växer med en hisklig fart,
snart får du inte rum.
Gud nåde väl den stackare,
som kallar dig för dum!

Du oumbärlig är, ja visst,
och bröstar dig med glans,
hur skulle det i verlden gå,
om du der inte fans?

Nej, käre vän, låt bli det der,
i stället tänk som så:
ack, se till mig, som liten är,
den minste bland de små!

April! April!

Min vän, hur vis du än tror dig vara,
hur högt ditt snille du skatta vill,
ibland — ack! medge för ro skull bara —
du blifvit narrad — April! April!

En dag till kyrkan hon vill skön Bertha
och går så sedesam, tyst och still,
ty da'n förut kunglig sekter Hjerta
bestält en hyrvagn — April! April!

»I qväll du gerna får gå på klubben»,
ömt jollrar ung-frun med sin — mandrill;
och så till »Nobis» det bär med gubben.
Snart sporrar klinga — April! April!

Vid sina prof akademisprätten
i lärdomssvarena ej far vill,
ty se, i blyerts uppå manchetten
står, hm, rätt mycket — April! April!

Herr bankkamrern ses beständigt stassa,
hans valspråk: ej en minut förspill!
Men blir ett »aber» i bankens kassa,
han är åt fanders — April! April!

Så X & kompani flitigt göra
i tvål och tobak, i garn och sill,
tills kreditorer en dag få höra
ackord med tio — April! April!

På qväll'n till »Opris» vi oss begifva
för att få höra mång' ljuflig drill,
då »röda lappen» på taflans skifva
oss grundligt lurar — April! April!

Men blir du lurad på jorderingen,
betyder minus som en paskill,
om blott en gång, när du lyfter vingen,
du ej blir narrad — April! April!

På första Maj.

(Ur en rimsaltad Stockholmshökares portfölj.)

Klädd i halmhatt och luftig kavaj
jag till Djurgården for första Maj,
der jag glupsk som en utsvulten haj
åt en middag med viner och paj
och såg lifvet vid Alkärrets kaj,
blef på kulan mot qvällen — fy baj! —
föll på näsan och slog mig aj, aj, —
Gud vet hur jag kom hem andra Maj!

Blomsterlif.

I lindans fängsel vid modersbarmen
der låg den lilla — en älsklig scen,
när »pyret» gungade lätt på armen,
som liten *lindblomma* på sin gren.

Men »lillan» växte, blef fager snärta
med ögon klara som pappas guld,
och snart jag slöt till berusadt hjerta
min *tusensköna* i rodnad huld.

Och se'n i »Fliegende (kärleks-) Blätter»
vår känsla räckte från pol till pol:
hon blyg förseglade små biljetter,
min lilla tjusande *lackviol.*

Så köptes slöja, så bands en krona,
och knä jag böjde med älskad brud.
På »heta hallen» hon stolt sågs trona,
en yppig *myrten* i knoppig skrud.

Jag fick mig gumma, just sjelfva »piffen»
i hvad vårt jordelif bjuda har.
Jag jollra' ömt, när hon stekte biffen:
min lilla *oxlägg*, hvad du är rar!

Men hur jag jollrade, snart var kommet
det ögonblick (alltid på min vakt),
då jag — men tyst, tala inte om'et! —
såg *toffelblomman* i brokig prakt.

Väl syns den än, men platt ej jag klagar.
Små kyssar får du af mig ibland,
till dess vår Herre en gång behagar
ta' dig med roten — min *käringtand.*

Mina flammor.

Jag haft flammor, ja, ett dussin,
alla vackra som en dag,
söta som ett litet russin
och med tusen små behag.

Första flamman hette Linda,
hon på herrar ständigt såg,
tills hon slutligt börja vinda
och var borta ur min håg.

Andra flamman hette Maja,
herrgårdstös så trind och fet,
men hon snattra som en kaja —
sqvaller det är min förtret.

Tredje flamman hette Bertha,
hon af mig små kyssar fick,
men för stort var hennes hjerta,
så sa' doktorn och jag gick.

Fjerde flamman hette Ida,
qvinnans emancipation
den var hennes svaga sida —
hu för tocken mansperson!

Femte flamman hette Anna,
hon var nog en älsklig tös,
men för svag för färger granna,
och jag gjorde snart mig lös.

Sjette flamman hette Ellen,
hon var mycket smal och lång,
knotig ock på sina ställen,
derför uppslag på en gång.

Sjunde flamman hette Stina
(sällan sågs så fyllig kropp)
hennes barm den runda, fina
knapt jag tryckt, förrn jag skrek: *stopp!*

Nummer åtta hette Klara,
fagert hår och rosig hy —
lösa lockar, sminkad bara —
ja, jag säger: flickor fy!

Nummer nio hette Esther
vid vår kungliga balett,
men det blef för mycket gester
efter pjesen — min reträtt!

Nummer tio hette Blända,
satt så maklig på sitt vis
vid romaner da'n i ända,
och jag sköter ingen spis.

Nummer elfva het' Kathinka,
musikalisk, det förstås,
hon piano lärt att klinka
jag höll på bli' döf gu'nås!

Nummer tolf — jag kan ej skarfva,
som man gör när man är kär,
men min sångmö, lilla slarfva,
du min bästa flamma är!

Kungabesöket i Vaxholm.

Det hände en händelse sällsam en gång,
väl värd att jag egnar en dråpelig sång.

Till Vaxholm, den staden vid Östersjökust,
i nåder att resa vår konung fick lust.

Det budet sig spred öfver svallande våg,
och Vaxholmar'n gladdes så ödmjuk i håg.

På rådstu'n i staden der utsattes ting,
och Vaxholmspatroner de kommo i ring.

Sist borgmästar'n uppläste resolution,
slog klubban i bordet, så att det gaf ton.

Och stadens små fruar de sömmade snällt,
se'n klädningstyg, nya, de fått för de gnällt.

Och flickorna sveptes i tyll och i flor
att blomsterströ vägen, der landsfadren for.

Så randades dagen, och Vaxholm der låg
i björkris och flaggor, hvart ögat än såg.

Och rådmännen gingo uppsträckta i frack,
det gälde att krypa och ej säga smack.

Der trippade damer i finfin kostym,
och helaste Vaxholm det lukta parfym.

Vår konung i nåder helt lugn steg i land
och räckte åt mången sin furstliga hand.

Ja, bockar der gjordes för kungen i nord
och damerna nego och föllo till jord.

Och kungen han skrattade nådigt: ha ha!
jag lyckats med storm sjelfva Vaxholm att ta'.

Der sköts med kanoner, och skålar der dracks —
att kungen kom dit, tänk för Vaxholm hvad flax!

Min bana som »djurist».

Jag var en gosse glad och yr,
en rigtigt liten näpen fyr,
med ögon blå och polkahår:
ett menlöst *får*.

Men slut på glädjen blef i hast:
jag knoga fick förutan rast,
och »plugga» för en gammal prest,
ja, som en *häst*.

Jag blef en ståtlig ungersven
och i Charlott, min hjertevän,
så kär som — tänk blott hur besatt! —
en klockar-*katt*.

Snart som en välfödd äkta man
jag satt med våning stor och grann,
men aj! hvad toffeln tyngde på
mig *åsna* då.

Dock, blef min gumma ej så huld,
hon var dock städse god som *guld*.
Jag gift mig, sad's det utan jäf,
slugt som en *räf*.

Jag tutade på bästa vis,
med källarsnärtor dref kurtis
och blef i glada laget strax
en lifvad *lax*.

Och gumman min, som detta vet,
nu mumlar jemt i sin förtret
samt sneglar på min gråa luf:
»du gamle *uf!*»

En känsla.

Hur sällsam den känsla i hjertat jag bär,
det käns ungefär som om jag blifvit kär,
men kär är jag inte det ringaste dugg,
tack vare tornyren och damernas lugg.

Det käns som jag svärmade kring vid en bål
och skämtade smått och drack vännernas skål,
men det är ej möjligt, ty kassan, gunås,
mig tvingar goodtemplare vara, förstås.

Det käns som jag svärmade kring i det blå
bland solar och månar och bara såg på,
men fastän poet med det rikaste hopp,
jag ej kommit längre än — fem trappor opp.

Hur sällsam den känsla i hjertat jag bär,
det käns ungefär som om jag blifvit kär.
Må gåtan ej göra dig mera besvär:
så vet, att just *pappa i rappet jag är!*

Kräftan.

(Zoologisk studie.)

Kräftan är ett litet djur,
egendomligt till natur.

Uti hennes små besvär
baklänges det ofta bär.

Hon har rom så många korn
och är jemt försedd med horn.

Hvarje år hon byter skal,
under tiden är hon skral.

Helst hon trifs bland sten och dy,
nappar bäst när mån är ny.

Lefvande så är hon svart,
kokas eldröd på en qvart.

Sedan gör man, om man vill,
hennes toalett i dill.

Kräftan den är delikat,
den som hade här ett fat!

Kung Bonvivant.

(Fabel.)

Kung Bonvivant han sa till sin minister:
i Vår och statens kassa är det brister.

Ministern genast började fundera:
hur tusan skall man dessa reparera?

I nätter tre han tänkte och han tänkte
och ingen ro sin arma hjärna skänkte.

På fjerde dagen saknades ej medel,
då kom ett plus i hvarje debetsedel.

Och tullen, förut hög af bara katten,
flög upp som korken ur en flaska vatten.

Så Vår och statens kassa hastigt fyldes,
och kungens alla vagnar omförgyldes.

Sist tänkte kungens folk: den dag nog randas,
då vi betala skatt för att få andas.

Kung Bonvivant, hos honom fans blott »jaget»,
han var en egoist af värsta slaget.

En vacker dag han satt och smorde kråset,
då någon knackade och vred på låset.

In steg ministern, sur och missbelåten,
men kungen tog en »ters» och såg ej åt'en.

Ers majestät, han sade, på min ära,
vårt folk ej längre detta ok kan bära.

Den fattige, som släpar för sin kaka,
skall kanske snart ej ha en bit att smaka.

Ers majestät, en utväg måste gifvas
och folkets sinne nu i rappet lifvas.

Men kungen bägaren begärligt tömde
och somnade och folkets sinne glömde.

Han sof — till dess en fluga honom störde,
när på hans näsa hungrig hon sig rörde.

Då vakna' han och tog en silfverklocka
att genast in ett tjog lakejer locka.

Men ingen kom . . . han ensam blef i salen —
hör man ej upp, jag tror att man är galen!

Strax han förtörnad genom borgen rände,
men såg blott lik hvart ögonen han vände.

En farlig smitta hade alla slagit
och hvarje lif så ögonblickligt tagit.

Till sist så kom han ut på slottsverandan,
der var han sjelf att nära mista andan.

Han öfver staden såg . . . ett lif ej rördes,
ej minsta ljud . . . ej ens en knäppning hördes.

Den somnat bort hvar själ i kungens rike,
af smittan just: *en svält förutan like.*

Och kungen allt förstod, gick in bedröfvad
och sjönk i purpurtronen halft bedöfvad.

Då föll hans blick på statens gyllne kista,
och tåradt öga syntes smärtsamt brista.

Mosebacke-visa.

Paradiset här på jorden
hvem kan säga hvar det låg?
Om här upp i höga Norden,
om vid Söderhafvets våg?
Adam nog förstod inviten,
när som Eva log med lust,
kanske fick han äplebiten
uppå Mosebacke just.

Gubben Noak med sin dufva
for omkring uti en ark,
och en mycket kostbar drufva
han planterade på mark.
Man har sagt, att arken stannat
uppå berget Ararat.
Dä'ä' puder, inte annat —
den på Mosebacke satt.

När som fader Moses ströfva
med de barn af Israel,
tycktes vatten de behöfva,
men der syntes intet tjäll.
Då i klippan han slog käppen,
rann goodtemplar-drycken klar,
Mosebacke kom på läppen
för se det var der det var.

Om man vill ha »luft i luckan»
uti våra dystra da'r,
då bland kreaturens suckan,
kassafeber menskan har,
flyger man, som förr profeten,
upp till väders med en hiss,
och det går, fast härligheten
längre är än långe Liss.

Stilfull och moderniserad
Mosebacke nu sig ter,
sjelf kung Salomo, blasserad,
skulle der ej önska mer.
Se, så prydliga terasser,
se och undra: was ist das?
Trots hr Strindbergs alla klasser,
fins der bara *öfver*klass.

Om der ner i jämmerdalen
du ej någon *utsigt* har,
så flyg hit och fyll pokalen,
och en verld i famn du ta'r.
Friska fläktar, glas och brickor
och en liten varieté,
visor små och vackra flickor —
en gemütlig exposé!

Ja, helt visst är Mosebacke
känd i verldens minsta vrå,
och jag vågar trygg min nacke,
bättre plats ej träffas på.
Om fru Potifar — väl menadt —
sjelf der bott i forna da'r,
skulle Josef inte skenat
utan vackert stannat qvar.

Kung Per och drottning Greta.

Lille Per och lilla Greta
ska' bli' kungligt folk, månn' tro,
genast börja de att leta
och i mammas gömmor sno.

Der en kjol så röd och finer
kungamantel blir åt Per,
och i luftiga gardiner
Greta sig till drottning klär.

Ingen konung utan krona:
Per han tar en blank kastrull,
mammas smycken uti skorna
bli' i Gretas lockar gull.

Båda mönstra de hvarandra.
Hon är drottning. Han är kung.
Bort mot skafferi't de vandra,
skramlande med pappas pung.

Lille Per sin mage mättar,
lilla Greta snart sig fylt.
Kungen äter bara plättar,
drottningen vill helst ha sylt.

När som bäst de smörja kråset
med den kostligaste spis,
öppnar mamma sakta låset
och ger barn'a — *lite ris.*

Om —.

Jag skulle alltid vara glad
och röd lik sommarns ros
och raskt mot lyckan dra åstad,
om sorgen flög sin kos.

Jag skulle lika säkert gå
som kronometer-ur
och aldrig sucka mer: hå, hå!
om blott jag hade tur.

Jag skulle fått en lycklig vinst
i lifvets lotteri
och ej för snille prisas minst,
om blott jag egt geni.

Jag skulle glänsa, lull, lull, lull,
och bli som gäddan krum
och fracken få af stjernor full,
om blott jag vore dum.

Jag skulle i akademin,
den svenska, med all flit
utveckla en talang så fin,
om blott jag komme dit.

Jag skulle tusenlappar ta'
och vexla utan prut;
ja, alltid mynt i pungen ha,
om kassan ej tog slut.

Jag skulle trotsa hvarje pers
i de kritikers stim,
i långa banor skrifva vers,
om blott jag egde rim.

Jag skulle alltid vara glad
och röd lik sommarns ros
och raskt mot lyckan dra åstad,
om sorgen flög sin kos.

En liten barberare.

För att ge pappa morgonkyssen
kom lilla Sissi en gång in,
när gubben satt framför sin spegel
och skrapa' rent sin hakas skinn.

Nog Sissi uti mammas låda
sett mycket smått som henne brytt,
men se en rakknif blank och slipad,
det var för henne något nytt.

Med sina stora, blåa ögon
hon följde knifvens djerfva språng
och såg, hur pappas runda haka
blef finare för hvarje gång.

Ack, tänkte hon, hvad det var roligt!
Tänk, om jag också gjorde så!
Och snart en gång från mammas sida
till pappas rum hon smög på tå.

Och alldeles som pappa gjorde,
så gjorde lilla Sissi med.
Hon länsade hans stora tvålkopp,
drog sedan blankt — men drog på sned.

Aj, aj, aj, aj! — se blodet droppar!
För mjuk var hennes rosenhy,
och när hon ser i pappas spegel,
så tycker hon, den säger: fy!

* * *

Moral'n häri, ja, den är enkel,
så enkel, som Columbi ägg;
man aldrig nå'nsin bör sig raka,
när ej man har ett dugg till skägg.

Också en folkvisa.

I gamla Sverige der fins det städer så många,
och flera blir det, ty nu de byggas med ånga.
I glada rim jag dem om hvarandra vill blanda
allt ifrån *Ystad* och ända till *Haparanda*.

Det glada *Upsala* har så godt om studenter,
och uti *Sala* der tar man silfver, som kändt är.
I *Örebro* fins det stora massor af kräftor
och uti *Arboga* öl, som plär »komma efter».

I *Södertelje* der ha vi kringlor och tokar,
och ner i *Malmö* der fins det väldiga bokar.

I *Falun* blir man med korf och bränvin trakterad,
i *Karlstad* skiner vår sol så blank och polerad.

I gamla *Visby* oss fröjd ruinerna skänka,
och uti *Vadstena* är man »spetsig» kantänka.
I *Eskilstuna* man slipar knifvar och saxar,
och uti *Halmstad* der fins det lifvade laxar.

För pepparkakor har *Kungelf* namn här i norden,
och *Karlshamns*-punschen den är den bästa på jorden.
Vi få från *Jönköping* våra säkerhetsstickor
och ifrån *Stockholm* så många lifvade flickor.

I *Göteborg* fins Carnegies porter och pengar,
men för sin brist på en qvast får *Kalmar* små slängar.
Om staden *Åmål* är »ändå något» en sägen,
och uti *Trosa* är »världens ända» belägen.

Uti *Karlskrona* der fins det kryddsill och dockor,
och ifrån *Säter* vi få af masarne klockor.
För »kaffehalfvan» får *Uddevalla* nog snäsor,
och uti *Norrköping* fins det norrköpingsnäsor.

I *Vesterås* smaka salta gurkorna »malle»,
och i *Borås* föds hvarenda menska till knalle,
i *Filipstad* får pianot ej visa ben'a
nej, kors i *Kristinehamn* ej illa jag mena'!

Internationell folkvisa.

Att smaken vexlar kan man ej bestrida,
den ene tycker si, den andre så,
och hvar nation den har sin svaga sida
som sjelfva konsten är att träffa på.

I *England* lefver man af biff och porter
och vet med ångkraft öka sina pund,
och gäller det att visa hvad som sport är,
man ställer till en »boxning» strax på stund.

I *Tyskland* glänser det af pickelhufvor,
och sejdeln bräddad i hvar stuga står,
och dussinfurstar kuttra der som dufvor,
för resten hänger allting på »tre hår» *.

I *Ryssland* gäller det att hålla truten,
trots kaviar och marmelad, min vän,
ty annars skickas man — det är just »knuten» —
ja, ända innerst i Sibirien.

Och hos *La France* beständigt frågan gäller
att hålla *modet* uppe, hvad som ger,
der fins champanj, kurtis och små dueller
och ett Paris, men ingen Boulanger.

* När visan skrefs, var Bismarck ännu vid styret.
Förf.

Uti *Italien* fins lazaroner
och så en skorsten ifrån sjelfva Hel,
orangelunder sen och makaroner
och sist en påfve utan minsta fel.

I *Spanien* träffar man spanjorer äkta
och ädla drufvor mången klase tung
och röfvare af Mattis Lundström knäckta,
en kunglig dadda och en liten kung.

Uti *Turkiet* dricker man sin »mocca»,
och som en pascha på divan man mår,
när uti månsken man får kyssar plocka
af odaliskerna i rosig kår.

I *Danmark* Böghska visor glad man trallar
och finner »morsomt» hvarje raljeri,
men säg, hvad äro alla »danska skallar»
emot en afton uppå Tivoli!

Och *Finland* broderligt jag vill betrakta,
vid »Björneborgaren» sen gammalt van,
ty finnarne dem bör man alltid akta,
såväl en feno- som en svekoman.

I *Norge* tunnor fins och der fins kaggar
af prima fetsill, som är riktigt rar,
der fins en flagga ren och der fins »baggar»
och Henrik Ibsen der sitt hemland har.

Jag öfver *Sverge* ej behöfver grubbla
— vår svaga sida är en smula stark —
vi ha vårt »stångjern» och vårt »tiodubbla»
och Stina Nilson ifrån småländsk mark.

Stjernkikeri.

Fast icke astronom jag är
ibland ändock det hända plär,
att jag — smått svag för svärmeri —
mig öfvar i stjernkikeri.

I vinternatten som försvann
så månget vackert stjernskott brann
derofvan i det höga blå,
det fägna' ögat att se på.

I skallen på en spräcklig stut
— det tar sig inte illa ut —
man ser en stjerna . . . sällsam lott —
månn han den för förtjenster fått?

På konjaksflaskan — herr min je! —
der prunka ofta stjernor tre,
för varans äkthet borgen, fin —
man super med beskedlig min.

Och vankas det ett slag på trut,
så ser man stjernor utan prut;
de tumla om i munter dans —
en stjernsmäll just som gick med glans.

Och faller det från himlen snö,
och Bore rimfrost börjar strö,
hvad stjernediamanter små,
o, kund' jag mynta dem ändå!

Och när man spelat ut sin roll
och ropas in på högre håll,
så händer det att kistans lock
förskönas med en stjerneflock.

Rosens lif.

Och solen strödde ut sitt guld,
och vestanvinden smekte huld
en liten rosenknopp.
Och knoppen ur sin fängselskrud
till ljus och lif till altets Gud
just skulle blicka opp.

Då hastigt öfver ängen hven
en stormens il, mörkt blef det sen,

och blixten brann i skyn,
och liten blomma rädd, så rädd,
kröp åter ner i knoppens bädd,
att ej oskära hyn.

Men solen genom molnen bröt
och gyllenskimmer åter göt
kring liten rosenknopp,
dess gröna boja sprang itu,
och rosen glänste vackert nu
och glänste full af hopp.

Hon glänste skönare hvar dag
och doftade af ljuft behag,
hon glänste purpurröd;
hon fjärilar i yster dans,
små riddare, en fager krans,
sin doft, sin purpur bjöd.

Så lefde hon i sommartid
så ren, så skön, så ljuf, så blid
ett lif, en njutning blott,
vid solens kyss, vid vindens smek,
när natten kom med elfvelek —
hur skön var rosens lott!

Väl skön . . . men ack, ett lif så kort,
ett lif som hastigt flydde bort

när sval blef solens glöd.
Det mörknade, allt flög sin kos
och ängens lilla ros
ej glänste purpurröd.

Vid ett publicistmöte.

I gode herrar och I pressens män,
jag ber få yttra några ord för dagen,
men politiken ger jag den och den,
ty den förderfvar mer än annat magen.

Man hör beständigt, och det låter svårt,
en gräslig jämmer öfver *tryckta* tider,
men Herr min jeh, det felet är ej vårt —
vi *trycka* för att bättre få omsider.

Och när vi träffas någon gång så här
i *stil*full samdrägt, utan frack för resten,
så gör detsamma hvad kulör man bär,
blott *svart på hvitt* är färgen här vid festen.

En massa frågor vi ska' reda ut,
dertill är mötet både *klippt* och skuret,
och hur än dryftas, hoppas man till slut,
att felfritt blifver hela *korrekturet*.

Hvad som är gammalt och hvad som är godt
bör huldas om, för det har säker borgen.
Men hvad föråldradt är och murket smått,
bör skonlöst kastas uti *papperskorgen*.

Se der den riksdagsordning, gifven är
för tredje statsmakten till värdig lydnad,
och noga följd, den rika frukter bär
och blir för pressen och dess män en prydnad!

Min hjertans mening, den förstår enhvar,
må sen vi skämta under fröjd och gamman!
Jag hela »upplagan» i famnen tar,
välkomna hit, välkomna allesamman!

Vid afresa från Köpenhamn.

(Hoprimmadt ombord.)

Farväl mitt eget Köpenhamn
med fröjder utan tal och namn!
Farväl du fläkt ifrån Paris,
du älskligheten paradis!

Farväl I gator och I torg,
farväl du sköna Christiansborg —
och Thorvaldsens museum sen,
en mejslad dröm, som marmorn ren!

Farväl hvar liten vänsäll vrå!
O, Tivoli farväl också!
Farväl hvar »lille Pige» grann,
farväl hvar »lille bitte Mann»!

Jag lemnar danskens glada jord
och går med saknad nu ombord,
och hem till Sverge ångar jag
vid dundrande propellerslag.

Jag har på »Vår Frue-Kirke» korn,
och »Børsen» med sitt koppartorn,
allt svinner snart i vestervåg —
jag ser ej mera hvad jag såg.

Jag slår mig ner på däcket här
och drömmer, att jag än är der
och smörjer kråset bäst jag vill
i »Rødgrød» med sin »Fløde» till.

Jag ser små danskor trippa kring
så »smukke» uti rosig ring,
jag ser vår svenska punsch gå läck
och dricker kaffe med avec.

Och lustigt än på Tivoli
jag lefver i min fantasi,
när öfver vågorna det bär,
när midt i Öresund jag är.

Farväl mitt eget Köpenhamn
med fröjder utan tal och namn!
Farväl du fläkt ifrån Paris,
du älskligheten paradis!

Från Pariserutställningen 1889.

(Brefkort till Söndags-Nisse.)

Per posto jag beder få sända
en helsning på fransmannens vis
från staden, som världen kan blända,
det tjusande sköna Paris.

Pariserlif går som en snurra
uti alla vinklar och vrår,
och menniskobarnen de hurra
med fröjd under sin trikolor.

Förgäfves man söker en like
till sommarens exposition,
väl knappast i gudarnas rike
fins mera af »chic» och af ton.

Sjelf Persernas Schah här bekika'
en sådan charmant exposé,
och här fins kineser tillika
som titta en smula på sne'.

Ja, folk utaf alla nationer
i broderlig endrägt man ser,
fast Sverge vill — slåss på kanoner
från Lindgrens i Stockholm, jag ber!

Här fins en »nationernas gata»,
der Babels förbistring man hör,
och Eiffel gör oss lite flata,
när »tornet» till himla oss för.

Säg, är det en tjusande villa? —
Ja, visst, ifrån Ligna fabrik,
som dermed helt säkert ej illa
har hufvudet träffat på spik.

Här är »comme il faut» att artister
alltjemt ligga uti batalj,
medaljer nyss ströddes — det visst är,
så »nämnden» fick fasligt me' dalj.

Och Hallberg han glänser här värre
med sina »förgyllande skrin»,
fast nyss kom en långfingrad herre —
det var en »juvel», som var fin!

Fransyskorna friskt kokettera
och trippa med stiliga fjät,
och att telefon inspektera
kom Edison, Hans majestät!

Utaf odalisker så rara
man tjusas på turkiskt manér,
så stålsatt man ständigt bör vara
som Eskilstun's-smiden, ja, mer.

Fast Boulanger mistat sin »krita»,
La France nog sig reder ändå,
ja, fast man i nåder sökt »smita»
med flaggan den gula och blå.

Carnaval de Nice.

Jag har månget tjusande minne
ifrån Carnaval de Nice,
ty stämningen der var i qvällen
så munter på alla vis.

Bland rosor och däjliga blader
jag gjorde en skörd så rik,
och skörden, den blef för min tärna
en doftande, kär relik.

Att lurad ej bli på konfekten,
jag se'n apportera' snäll,
och tösen, min lilla, fick mumsa
på afbränd smällkaramell.

Men sist i en grönskande grotta
revanche jag tog som sig bör,
ty just som hon lyfte på masken,
glad såg jag *Bataille des Fleurs*.

Jag kysste den sockrade munnen
— den såg så manande ut —
det blef en *Bataille des Confetti*
och Ayala gaf salut.

Helgeandsholmen om femtio år.

(Författad år 1881.)

I stora, små och I gamla, unga,
som ännu lefde år åtti'ett,
för er min visa jag nu vill sjunga,
ty Helgeandsholmen ni väl sett.

Förr fans der rucklen i långa banor,
och »prinsens gubbar» i hvarje knut;
men nu vi fröjdas åt bättre vanor,
se'n man vid riksdagen grälat slut.

Pro primo vill jag en trädgård nämna,
som värdigt täflar med Rosendal;
ty när vi dit från Norrbro oss ämna,
så dofta rosor i tusental.

En verklig prydnad, som holmen eger,
är riksdagshuset på grönklädd vall;
och får man tro hvad malisen säger,
så stod der fordom ett kungligt stall.

Ur en fontän, sk'a ni sedan veta,
syns vattnet stråla just med besked;
och man dess make ej kan uppleta,
ty det är kolsyradt till och med.

Och litet nedanför på en kulle
står Oskar andre i brons så fin,
att om än kajmuren rasa skulle,
han ej går sönder som skört porslin.

Kantänka sedan, tack vare Herren,
vi fått en undergång rar mån'tro
och gå från toddyn i Strömparterren
till rendez-vouz under vår Norrbro.

Om själen se'n utaf längtan brinner
att ut och »lufta», du tar motion
der neråt holmen, och strax du finner
för luftballonger centralstation.

Men som ett spöke ett litet stycke
utaf bazar'n än i dag står qvar;
herr Hammers sonson det föll i tycke:
han till teater det inköpt har.

Men klotet snurrar och tiden lider
och Helgeandsholmen framåt går;
en bättre sång sk'a ni få omsider,
när vi här träffas — om femti' år.

Salut.

(Impromptu på en kunglig »skott-dag».)

När träden skjuta skott vid vinterns slut,
det kallar jag salut.

När kärleksdruckna kyssas utan prut,
det kallar jag salut.

När grefven, klatschande, i vagn far ut,
det kallar jag salut.

När örfiln smäller med ett barskt: vet hut!
det kallar jag salut.

När kylan smäller friskt i hvarje knut,
det kallar jag salut.

När kork far ur champanjbuteljens trut,
det kallar jag salut.

När rask han knäcker nötter »liten snut»,
det kallar jag salut.

När sist du spricker, luggslitna surtut,
det kallar jag salut.

När nyss på Skeppsholmen man öda' krut,
skrefs visan om salut.

När det blir sommar.

(Stockholmsbild.)

Han lefde nyss i vintertid
ett lif så kallt som is.
Han egde ingen vänsäll vrå
och ingen uppvärmd spis.
När snön i höga drifvor låg
i dimmig aftonstund,
då smög han in i närmsta skjul
och stal sig till en blund.

Man honom såg vid lyktors sken
i någon unken gränd,
han var för alla väl bekant,
men var af ingen känd.
Hans kropp var trött, hans själ var slö

och blicken mattad brann —
han kunde ingenting förmå,
men frysa kunde han.

Ett hem han egt fast längese'n,
det var en rosig dröm;
den suck, som gick ur trashöljd barm,
den sade: glöm o glöm!
Och hjertat klappade så tungt,
och munnen bistert log,
och värmde han sig någon gång,
så var det på en krog.

Men vinterns drifvor smulto bort
och det blef sommardag,
då tänkte han med lättadt sinn':
jag är ej husvill, jag!
Hans tanke var att hvila ut
mot grönklädd tufvas sköt'
och låta sommar gälda mildt,
hvad iskall vinter bröt.

Inunder gamla ekars skygd
i någon enslig lund,
der sökte han så mjuk en bädd
bland gräs på blommig grund.

Hans kraft var bruten — tyst han låg
i aftonsolens glöd . . .
der vaggade små klockor blå . . .
de klungo som till död.

Pingstlif vid Haga.

Jag flög på spårvagn ut till Haga
så glad och munter i mitt sinn,
och uppå godtköps-ekipaget
klef folket ständigt ut och in.

Bredvid mig satt en tjock matrona
med tvenne småbarn och en korg,
och midt framför mig mycket vräkig
en resande från Göteborg.

Vid Haga grindar stanna' vagnen,
der var det blott att hoppa ur
och sucka, koxande i vädret:
bevar' oss väl för någon skur!

Och sen så gick man in i parken
och kikade der rundtomkring,
och såg herr Stockholm i det gröna,
man slagit läger ring i ring.

På vägen skramlande af vagnar,
i ett buskage en spader drogs,
och för att friska upp humöret
ett par gardister tappert slogs.

Der kaffe dracks i långa banor
och detta med och utan dopp,
och fludium af slik kaliber
som »tiodubbelt» friskar opp.

Der funnos många gamla tanter,
som kacklade, så jag sa' hu!
och småttingar som gnällde tappert,
när saffranskakan skars itu.

Man bulla' upp ur fylda korgar
båd ost och smör och sill och ägg,
och matfrisk kokte man potatis
i skuggan af en blommig hägg.

På slätten var det lif i spelet,
der sprang man sista paret ut,
för att se'n man med ifver kappats,
få riktigt para sig till slut.

Ja, öfverallt var luft i luckan,
hvart än jag titta fram och bak.
Och glädjen kunde gerna stiga,
ty här så var det högt till tak.

Fast pingst i år kom lite tidigt,
att frysa hade man ej tid.
Man var så varm, så rakt man glömde,
att — kyrkogår'n är strax bredvid.

Fjäderfä-utställning.

På Hasselbacken just,
och inte ondt i dä',
nyss gol med lif och lust
en massa fjäderfä.

Men den som inte är
en smula Dummerjöns,
ser likheten så här
på folk och yra höns:

En snobb som brillor bär
och vräker sig med smak
en påfågel han är,
det syns båd' fram och bak.

En äkta rojalist,
som hatar allting rödt,
är en kalkon heltvist
med stjerten lite nött.

En fröken, högförnäm
och blygsam, det förstås,
hon bröstar sig förnäm
och liknar mest en gås.

Den som vill skryta med,
hvad andra sagt förut
tills munnen går ur led,
har papegojans trut.

Ett fån som flinar jemt
med bred och gapig mun
lik skatan är bestämdt,
som skrattar hvarje stund.

Hör ankans tra' tra' tra'
och hör en gammal tant —
stort slägttycke de ha
och passa hop galant.

Och alla flickor små
lik perlhöns trippa kring,
tills tuppen passar på
och splittrar deras ring.

Midsommar.

Nu glömma vi vintern med brasor och snö,
med släddon och pelsar och kyla och tö,
nu gå vi i solsken och lifvet är skönt,
nu svärma vi kring ibland blommor och grönt.

Ty blank som en kastrull är midsommarsol'n,
och flortunn och fladdrig är fruntimmerskjol'n,
och tufvorna stå uti brokig parad,
och qvitterkonserten i skyn den är glad.

Och fjärilar fladdra från knopp och till knopp,
och skogsbäcken gör sina lustiga hopp,
och källan vid smekande vindarnes sus,
den ger oss ett äkta goodtemplarerus.

Herr Stockholm af vana, som väl man ju vet,
på sommarn ej tål något stadslifs förtret.
Han vill ut på landet och lufta en smul,
om också det gäller att bo uti skjul.

Der mår han så innerligt hjertandes godt,
de dåliga tiderna rör' honom smått;
i hängmattan drar han beqvämt sina bloss
och skrämmer med hjeltemod flugor i gross.

Han lägger ut krokar och väntar på napp,
han springer förtroligt med kalfvar i kapp,
han glömmer supéer med skramlande stål,
han äter sin filmjölk och sköter sin båt.

Han ligger och plaskar vid Mälarestrand,
och vatten han tar öfver hufvet ibland,
och sen lilla badsupen kommer — gutår!
Strax midsommarstången der fullpyntad står!

Ja, rundt kring i bygden man reder till fest,
att värdigt välkomna den ärade gäst,
som *midsommar* kallas — ett skönare namn
naturen ej bär i sin huldrika famn.

Det tonar, det jublar i dal och på höjd,
och långt mer än annars man känner sig nöjd.
Om också man svettas — säg hvad gör väl dä',
blott man uti »slängpolskan» får vara mä'.

Hvar ungersven dansar så lustigt och lätt,
och hvar liten jänta hon följer så nätt.
Ja, lifvet är rosigt och lifvet är gladt
i underskön, strålande midsommarnatt!

Slotterölet.

Dagen är slut,
vi knogat ut,
stånkorna fram go' vänner!
Hej, här fins lust,
färsköl med must,
jäntor och raska svenner!
Alla sk'a vi väl ha' oss en sqvätt,
skål kära far så tjocker och mätt,
skål kära mor så trinder och nätt,
skål allihop, go' vänner!

Stina, min tös,
prosit, du nös!
Fort langa hit med kruset!
Kajsa, Christin,
Pelle, ditt svin,
dra' då för h-n med snuset!
Här duger inte krångel och söl,
här fins blott fröjd och hemmabrygdt öl,
pannkakor sen af hvitaste mjöl,
än räcker himlaljuset.

Men raska på,
fort ska' det gå!

Der kommer Jöns med stolen.
Väntas ej får,
ta' dig en tår,
och langa fram fiolen!
Spela och gnid till solen går opp!
Hej, Stina lilla, min sockertopp!
Här ska' du se på lustiga hopp —
nå var ej rädd för kjolen —!

Se kära far,
brådtom han har,
hoppar så svetten lackar.
Nämndemansmor
svänger och snor
på ett par tretumsklackar.
Prostefar med sin väldige buk,
skolmästarn i sin röde peruk
göra af fylda ölstånkan bruk.
Skål gubbar! Jo, jag tackar!

Lustiga språng,
buller och bång,
här fins musik på lager!
Ängen är grön,
natten är skön,
glädjen ett slut dock tager.
Derför må vi i ungdomens år
fröjdas hvar liten stund som förgår,

snart kanske mer ej dansa man får,
snart är det ljusan dager!

På Ladugårdsgärde.

Lilla penna, raska på!
Hur det går, så *låt* det gå!
Skrif om folk och skrif om fä —
båda ä' på »gärdet» mä!

Rundt omkring på grönan vall
hörs beständigt samma trall,
takt och tu och hi och hej! —
är det inte lustigt, säj!

Se de tappra gossar blå,
hur de krigarns konst förstå,
lägga smått på flickor an,
gå »i elden» som *en* man.

Der en skräddare från Norr
känner sig i strupen torr,
»blåbandist» han blef i går,
tar sig derför nu en tår.

Ett par kontorister käckt,
punschbuteljens hals ha' knäckt,
frågar kullan, smått kokett,
om hon ej vill ha en sqvätt?

Brokig denna blandning är!
se, en sotig murre der
bredvid snöhvit bagarsjäl —
svart på hvitt, förstå mig väl!

Liten fröken, van vid disk,
dricker saft och mumsar slisk,
rodnar blygsam, som det tycks,
när hon ser en skinnklädd byx.

Der en stång med blommor klädd
står på vallens gröna bädd,
folket surrar rundt omkring
liksom myggor uti ring.

Krigarlifvet härligt är —
helst på Lagårdsgärde', när
»slaget» står så lätt och gladt
uti ljus midsommarnatt.

Linnea.

Det var en solig sommardag
långt bort i nordanskog.
der vestanvind med blomsterdoft
hän öfver nejden drog.

Vid granens stam en blomma stod
så liten och så späd,
ty nyss mot sol hon blickat opp
och ville vara med.

Hon var så blyg, hon var så rädd —
jag vet ej hur det kom,
men rodnaden i hennes kalk
den sqvallrade derom.

Och fåglar qvittrade i kör
sin älsklingsmelodi,
och liten blomma hörde på
och det var harmoni.

Då kom ett stycke långt ifrån
en hurtig ungersven,
portör på axeln hade han
och kändes lätt igen.

Så vackra drag, så kraftig blick, —
han såg sig lugn omkring
och smålog, när han gick förbi,
der sippor stod' i ring.

Och han kom tufvan mera när
och fick den blomman se.
Han stängeln bröt och tänkte då:
du var den skönaste.

Och liten blomma som han bröt
den blef för alltid hans:
Linnea doftar evigt ung
i Floras rosenkrans.

När man väljer »direktion för nytta och nöje».

Badsällskapet nu skall välja
ut en finfin direktion,
som förstår att »göra susen»
och alltjemt ge skick och ton.

Herrarne kruserligt bocka,
tummande ett vaxadt skägg,

och der tisslas och der tasslas
mycket mellan skål och vägg.

Nickningar och söta miner,
doft af »patchouli» och »rose»,
mandelmjölk och saft och vatten,
och hvad mera som bestås.

Se på lilla fru von Z.
— stjernan inom societén —
värre visst hon koketterar
än en debutant på scen!

Ärevördig fru prostinnan
grimaserar i ett hörn,
för att nyss en fjäskig löjtnant
emot hennes »svans» tog törn.

Vid pianot klinkar stilla
suckande en bleklagd mö,
och med »brädspel» på verandan
några gubbar sig förströ.

Tyst . . . der kommer sjelf herr doktorn,
han som ordinerar allt,
han som sällskapet vet blöta
än i varmt och än i kallt.

Och så börjar diskussionen,
nu får ingen vara skral,
mera vigtig är debatten
än i gudars tempelsal.

Fruar föra öppen talan,
der de sitta uti ring,
och små sockersöta tärnor
gladt i laget springa kring.

Mycket rart det är, kantänka,
komma in i direktion,
derför måste saken dryftas
med behörig precision.

Och, när ändtligt käbblet slutat,
svettas man och stönar: usch!
Herre Gud, hvad då det smakar
kila bort och få en dusch!

Höst.

»Hösten är inne,
hör stormarne gny»,

regnet det öser
ur himmelens sky.

Luften är kylig,
i rännsten en fors,
menskan på köpet
blir våt som en nors.

Gummigaloscher
försäljas engros,
damerna trippa
så näpet på tå.

Vinden den tjuter
i buskar och snår,
hattarne flyga
från fladdrande hår.

Med paraplyer
man kryssar sig fram,
tar sig så gerna
en stärkande »dramm».

Droskorna täckta
och upptagna mest,
kuskarne sjelfva
få må som en häst.

Lyktorna tändas
hvar qväll klockan sex,
och man är färdig
att jemt gå på »spex».

Om med en »priffe»
man önskar gå an,
ber jag helt blygsamt
få bli fjerde man.

Första brasan.

(Impromptu på 1:sta Oktober.)

Det börjar bli kyligt och immar på rutan,
för veden man tar tjugusex kronor famn.
O, kunde den varan vi lefva förutan,
jag prisade dubbelt den eviges namn!

Vid nordpolen och vid min luggslitna tröja,
vid sydpolen och vid min iskalle spis,
jag svär att med allting mig tacksamt förnöja,
om blott det på veden blir skapeligt pris.

Det kostar att dricka, det kostar att äta
och hyrorna stiga mot himmelen opp,
men hvad lönar detta väl mödan att mäta
med priset på veden som värmer vår kropp.

Jag Eder besvär mina lärde kemister
vid kaffe och konjak, vid sylta och korf,
att snart hjelpa af dessa rysliga brister!
Nu tänder jag brasan och eldar med — torf.

De fyra färgerna.

All spådom afskyr jag bestämdt
och lägger ej deri min näsa,
men i en kortlek blott på skämt
jag vill min lefnadssaga läsa.

Som liten pilt i snöbollskrig
jag likna' närmast mitraljösen:
kring rektorns knut jag sprang så vig
och »*ruter ut!*» så var min lösen.

Jag växte fort, blef kavaljer,
tog flickorna med smak om lifvet.
Hvad kunde jag väl önska mer,
jag satt der säll med *hjertevifvet!*

Men att jag gyllne bojan bröt,
det svär jag nästan ständigt öfver.
En gammal ungkarl är ett nöt
och går som sådana i *klöfver*.

De sista kort jag har på hand
jag spelar ut så nöjd och glader.
Jag myllas ner i grus och sand
och vitzar lycklig: »trumf i *spader!*»

Vid en målaremästares bröllop.

Med brud och brudgum jag ber få skåla,
en liten visa till hands jag har.
I raska drag låt mig söka måla
Er framtidshimmel så ljus och klar!

Ack, lifvet vexlar i hvarjehanda,
i *grått* och *brokigt* och *ultrarödt*,
uti *zinober* och *schakaranda*,
i smink och puder — i surt och sött.

Ni troget väntat på hvad som stundat,
men nu har presten sitt amen sagt.
Nu är det *spackladt*, nu är det *grundadt*,
och på den saken han I kontrakt.

Vår brudgum kan man ej *färgblind* kalla,
när han har tagit så däjlig brud.
Hon »*håller färgen*», det vet' ni alla —
se, hur hon rodnar i myrtenskrud!

Om du på qvällkulan lite »klunkar»,
så blir du »*kladdis*», ja, riktigt skön.
Men, när du senare hemåt lunkar,
sök ej för gumman dig göra »*grön*»!

Och skulle hon börja *svartsjuk* brumma
och vilja dö, så är felet ditt.
Försona dig med din lilla gumma,
det bättre är än ta' »lite *hvitt*».

Må lyckans sol edert lif *förgylla*,
och inga skuggor på duken bli!
Och måtte fliten er kista fylla
med runda *gulingar* i parti!

Må Fritiof kyssa sin lilla Märtha
och blicka in uti ögon blå,
men främst jag önskar af allt mitt hjerta,
må himlen skänka er många små!

Till sist jag ber få er hjertligt trycka,
märk väl, ej *påstruken* är jag än!
Om mina vitzar ni se'n må tycka,
det var *palettskrap* hvarenda en.

Oktober.

Man flyttat från landet,
der dråpligt man fann det,
ty ständigt det regna',
det alls ingen fägna.
Oktober är kommen,
och jag tycker om en,
ty döda säsongen
är länge sen gången.

Der nere vid hamnen
man prutar på famnen
af veden den dyra,
som drar liksom hyra;
och rutorna tvättas
och fönster insättas,
så ej man skall frysa
och börja att — nysa.

Man mer pelsar på sig
och måste bestå sig
med ylle närmst kroppen
från tån och till toppen,
så är det ju Jäger,
professorn oss säger,
som vill sig förbarma
och hålla oss varma.

Man fyller kardusen,
en pipa gör susen,
i nattrock man luffar
och kak'lungnen knuffar;
och är man i tagen
en spader blir dragen,
och aldrig det grälas,
när vifvena mälas.

Se drufvorna glöda
båd' gröna och röda
och bjuda oss smaka
och alls ej försaka,
ty vindrufvans safter
ge mod och ge krafter,
och själen får vingar,
när munter man klingar.

Fast höstvinden susar,
så mycket mig tjusar
och reder mig löje
och oskyldigt nöje.
I höstliga dagar
platt icke jag klagar,
fast ett syns mig galet
just hyresqvartalet.

Pigflyttningen.

Åh, besitta, hvilket väsen,
hvilket jäktande det ä' sen
i hvarenda liten vrå.
för er skull, I pigor små!

Åter är *oktober* inne,
lifvande hvar jäntas sinne:
tjugufjerde är den dag,
som i hennes sak gör slag.

Klara fönster, fina spisar,
rena golf, allt snyggt sig visar.
Jäntan bjuder sen farväl
utaf mångahanda skäl.

Mina gröten skulle koka,
brände vid den, liten toka.
Grötmyndig kom »hennes nåd» —
flytta det blef Minas råd.

Ida kände sig allena,
tänkte: här är bäst att skena,
här är ingenting bevändt,
då det ej bestås betjent.

Sara tillhör frälsningshären,
lemnar derför strax besvären
för att hålla långa tal
och i rappet bli' — korpral.

Emma, uppfödd ibland bönder,
slog ett nattligt käril sönder.
Frun då pessimistiskt röt,
och skön Emma tjensten slöt.

Fiken hon har former runda,
husets herre kan ej blunda,
derför frun, af ilska grön,
orlofssedel ger åt mön.

Maja Stina afsked tager
för att maten är för mager.
Och *Charlott* ej riktigt trifs
för att ej piano gifs.

Hilda jemt får små inviter,
att ej ta' emot visiter,
derför säger hon: adjö,
vill ej alls som »nucka» dö.

Och skön *Lisen* i korsetten
slåss med frun vid toaletten,
men, när frun som hon blir fin,
ger hon nosig platsen hin.

Ja, så går det till att flytta,
så bli rollerna ombytta,
tills man tar, trött på allt stök,
städja i vår herres kök.

Vintervisa.

När vintern kommer och det blir kulet
och snö från himlen jag falla ser,
då tar jag upp lite ved från skjulet
och slår mig sedan vid brasan ner.
Det är nog sant, jag har ingen emma,
nej, blott en trästol med trenne ben,
men Hellgrens tobak den har jag hemma,
ett halft stop konjak och fotogen.

Ni skulle se mig, när här jag sitter
i sliten nattrock, väl lite kort,
hur jag af välmåga riktigt spritter
och sjunker stilla i drömmar bort.
När brasan sprakar af bara katten,
då fröjdas hjertligt min glada själ.
Jag kunde sitta här hela natten,
om också jag skulle svält' ihjel.

Men isen smälter och klar blir rutan
och jag har utsigt åt flera håll,

då knäpper jag lite smått på lutan
och sjunger visor i dur och moll.
Se der till venster den gamla qvarnen,
som går med väder båd natt och dag
och lite nedanför granngårdsbarnen
i snöbollskriget, ett lustigt slag.

Må barnen leka och qvarnen snurra,
om blott jag slipper att vara med,
jag sitter nöjd i min lilla kurra
och matar brasan med mera ved.
Men re'n det skymmer, jag värmer vatten
och gör en toddy så stark och stor,
och, om jag blir smått i hatten,
så är jag hemma der som jag bor.

Nej, se bror Malle* och farbror Pelle**
och lilla »Kulan»***, ett stort geni,
vi träffas alltid på samma ställe:
mitt gamla album jag blädrar i;
der har jag vänner båd' när och fjerran,
o, att jag egde er alla här,
men måtte nådigt bevar' er Herran,
hvar än ni sedan på jorden är!

* Skådespelaren *Gustaf Mallander.* †
** Folkskalden *Pehr Thomasson.* †
*** Nuvarande postmästaren i Grislehamn *G. Klingbom.*

Ellens blommor.

(Hösttankar.)

Ett par små blommor Ellen tog till mig ifrån sin hatt
som tecken att hon var af troheten ett mönster.
Nu kommer den så väl till pass, min dyre blomsterskatt,
när jag i morgon — sätter in mitt dubbelfönster.

Glädje.

I ystra skrattet visst jag glädjen spårar,
i skälmska löjet gör jag likaså,
men ack, min vän, hvad äro dessa två
emot min älsklings leende i tårar!

Till en qvinlig fotograf i landsorten.

På födelsedagen.

Ifrån den kära Mälarstaden
en varm och hjärtlig hälsning tag,
och dröm med fröjd om gamla minnen,
som väckas upp till lif i dag!

Jag är så fattig nu på rosor
och blomsterhöljd du ej kan bli,
men välgångsönskningar i stället
tag det, Maria, i parti!

Jag önskar att ditt lifs »kamera»
må säker stå på sitt »stativ»
och trolla fram så skära bilder,
så fulla utaf ljus och lif!

Må ingen »bländare» förvilla,
men »perspektivet» jemt bli rätt!
Må städs Maria vara redo
med »objektiv» och med »kasett»!

Och må du troget kopiera
allt hvad som kopieras kan!
Glöm ej en liten fin kopia
utaf din käre lille man!

När himlen stundom mulen blifver,
jag hoppas lika glad du ler,
och att det solljus är derinne
uti Marias atelier!

Må riksbanks-»plåtar» uti massa
jemt rulla in och stanna qvar,
och måtte edra »fonder» stiga
till dubbel fröjd på gamla dar!

»Champis.»

Brusande, rusande flod,
glödande, flödande blod!
Skönt att af silfrade perlskummet svalkas,
ljuft att bland små baccantinnor få skalkas,
dricka och le — ack, den nektarn är fin! —
le uti tårar af gnistrande vin!

Fräsande, jäsande saft,
tjusiga, rusiga kraft!
Skönt att bland champispokaler få kryssa,
ljuft att kristallen så girigt få kyssa,
dricka och le — ack den nektarn är fin! —
le uti tårar af gnistrande vin!

Tycke och smak.

(I fruntimmersveckan.)

»Behöfves mera regn?» man frågar patron Z.,
som omtänksam alltjemt sitt jordagods vet sköta;
»visst tusan», svarar han, »här skadar ingen väta,
när min potatis ej har fått tillräcklig blöta».

Herr X., en stadig kund i »Berns» och »Lagerlunden»,

hans naturel helt visst påminner starkt om tratten;
en störtskur är han redo ta' emot på stunden:
hvarannan droppe konjak och hvarannan vatten.

En händelse.

O bittra stund! Min känslas grymma qval
, jag hade tolkat i en skuggig dal
för henne, för min älskade Charlott;
men säg, hur hade profvet jag bestått?

I andlös väntan smäktande jag satt,
och blåa ögon under schäferhatt
der irrade omkring bland gräs och strå —
o, fick jag detta språk väl rätt förstå!

Hon darrade så lätt i sin gestalt.
— Ack, svara mig, Charlott, mitt lif, mitt allt, —
så hviskade jag kärligt till min tös.
— Säg prosit, dumbom! sa' Charlott och — nös.

På baksidan af en banktia.

Ur hand i hand jag vandra får,
jag mycket skjutsas år från år.
Jag får ej någon hvila,
allt väl.
Nej, skyndsamt skall jag ila —
ni förstår mig väl!

Och om jag också ej blir trött,
så blir jag likväl mycket nött.
När hop jag mer ej hänger,
allt väl,
på banken man mig flänger —
ni förstår mig väl!

Ja, sådan är min hårda lott
att fastän jag gör andra godt
jag illa blir handterad,
allt väl,
och slutligen — kasserad . . .
ni förstår mig väl!

På tal om fruntimmersmoderna.

Jag ryser hvar gång som ett snörlif jag ser
— det är i butikfönster sådant blott sker —
Ack, må hvarje dam, som har kramat sig smal,
på midten gå af, när hon känner sig skral!

Och hattar som kyrktorn man skådar också
— blott skada det inte fins urtaflor på,
så man fick se timmarne svinna förbi
och undra, när *klokare* menskan skall bli.

Tystnadens vältalighet.

En gång i somras jag med Anna gick
ut till den mångbesjungna Uggleviken.
Jag älskade och såg i hennes blick
att blott förklaring blef — nog drog den spiken.

Och snart bland »liljor och konvaljer små»
vår lilla matkorg vi i gräset tömde.
Ack! hjertat började så häftigt slå,
att hela verlden och mig sjelf jag glömde.

Men knappt min älskling jag berusad kysst,
och smeka fått den lilla vackra hakan,
förr'n — himmel, ack! — hon rodnade så tyst,
ty — uti halsen fastnat fläskpannkakan.

Löfmarknad i Stockholm.

Ibnunder Kungsträdgårdens lindar
så mången rosig ungmö kom;
och der, jag oblygt kan bedyra,
är *marknad* hela året om.

Men nu, när sommarn står i fägring
och allting andas lif och lust,
man säljer löf i stora knippor
uppå en annan marknad just.

Vid jernvägsbron af gammal vana
man rariteter dukar upp,
och dammet hvirflar, menskor svärma
och bilda ständigt grupp på grupp.

När småttingarne eldigt jubla,
då firar oskulden sin fest,
och derför tycker jag förvisso
den löfmarknaden, den är bäst.

»En qvinna i sino prydno.»

Jag lilla Malla här om dagen såg
— en himmelsk syn! — Ett purpurskimmer låg

blygt öfver hennes drag, de underbara.
Jag kunde för mig sjelf ej rätt förklara
så mycken qvinlighet och poesi,
så mycken huldhet, som jag fann deri,
ty aldrig rodnade hon som den dagen
och aldrig kände jag mig så betagen.
»Lätt att förstå», man gissar strax och ler:
»den skälmska mön trakterade klavér
och sjöng en bit ur sista operetten,
då du berusad föreslog — duetten?
Kanhända ock, att det i stället var
på bal'n i vintras, hon så underbar
dig syntes sväfva fram i flor och fransar,
med lockigt hår och rika blomsterkransar?
Nu har jag det! Hon tyglar hvarje dag
en eldig springare med djerft behag?»
Ej gissa mer! Du skall få veta't gratis.
Ack, kära du, hon — *skrapade potatis.*

Lika mot lika.

En fager flicka, sjutton år,
— ack det fins mången tocken —
hon svärmar så att det förslår
för *guld på vapenrocken.*

Och Martis-sonen i sin tur,
som syns så kärligt blicka,
han gör den sköna djerft sin kur
för *guld i svärfars ficka.*

Slipadt.

»Ringen, som ni bär, herr Axel,
agaten något ojemn är»,
så sade lilla fröken Rosa,
»kan man ej slipa af den der?»

Då hviskade herr Axel kärligt,
i det han henne smycket gaf:
»ni eger ett par ögonstenar,
som hela ringen *slipar af*».

Gratulation.

Herr X., en dålig redaktör,
som aldrig något annat gör
än sofver uti »dagens frågor»,
en morgon nyss han väcktes upp
utaf en manstark sångartrupp
och råkade i eld och lågor.

»Hvad är det!» skrek han, der han låg
och hörde sång och blommor såg.
»Din *namnsdag*, bror, bli inte slagen!
Men X. sig bakom örat ref,
när almanackan öppnad blef
och inne var — *Sjusofvardagen*.

En tidsenlig affär.

Och ung grefve Hans steg i boklådan in
med stolta och sirliga fjät.
Strax boklådans herre blef glad i sitt sinn' —
och är det att undra på det!
Man efter baroner och grefvar får leta.
Nu stod der vid disken, han trodde sig veta,
— ingen vanlig bracka.

All möjlig modern lit'ratur plockas ner.
»En grefve visst följer sin tid» —
så tänker vår herre och nickar och ler,
och sant nog han tänker dervid;
ty knappt har han frågat: »hvad får lof att vara?»
förr'n ung grefve Hans helt beskedligt hör's svara
»jo — *en almanacka*.»

Från brunnsdrickningen.

(I Berns' salong.)

Första gästen.

Hvad vill du ha? Hvad faller dig i smaken?
Här fins »Karlsbader» — aldrig du känt maken —
och »Eger», »Emser», »Kreutzer», prima vara
och »Kissinger», som drickes utan fara.

Andra gästen.

Ja, det var mycket utaf bara katten!
Men får jag be om litet — *toddyvatten.*

Sport.

A.

I sportens tidehvarf vi lefva visst,
ty uppå sport man tänker först och sist,
helst när det sommar är och lif och lust,
och fria lekar ifrån kust till kust.
Uppå bicykel far man sträckor långa,
och det går undan likasom med ånga,
och Stockholms roddklubb uppå bölja blå
kan månget hedersprof med glans bestå,
och hvarje dam så blomstrande och trygg
i ridten småler uppå gångarns rygg.

B.

Ja, sport vår lösen är i tider knappa,
tänk blott hur många som med kassan »schappa».

Andakt.

Modern.

Flickor små, hvad sade presten,
hvad var ingången för resten?
Fanny, du med barnasinnet,
du vet lägga allt på minnet
af det helga bibelordet,
som så dyrbart är oss vordet.

Yngre systern.

Jo, han sade... sade bara...
Kära mamma, låt mig vara!

Äldre systern.

Jo, han sade: sen er före!
Synd och flärd er ej förstöre!

Modern.

Nå, men ingången, hur var den?
Fanny i sin bok väl har den?

Systrarna.

Mammas frågor rakt förstör oss,
löjtnant Hjerta satt framför oss.

Namnsdagsblommor.

Herr Mårten Pettersson, måhända känd,
han springer kring på alla håll och kanter
och pratar bredt, fastän så ofta bränd,
lik de förnämsta ibland sqvallertanter.

Vid blotta tanken just på »Mårtens gås»
man gerna ville nu hans namnsdag fira.
Och så i tisdags, saken lätt förstås,
med rosor till och med man honom sira'.

Ty då, kantänka, fick han — ack, så nätt! —
med eller mot sin egen höga vilja
en liten pressad, utsökt fin bukett
af — »*käringtänder*», »*kattfot*» och »*persilja*».

Inqvartering.

Då tal om gator tänkte jag:
hvad hyrorna ä' dyra —
jag derför gratis vill i dag
om snyggt logi bestyra.

Goodtemplaren får »safta på»
i Vattugatans riken,
och hvarje »procis» den bör stå
som skylt vid Skinnarviken.

Till Uggleviken, man förstår,
hvar gammal tant jag skickar,
på Glasbruksgatan gerna går
den som i fyllan hickar.

Och alla flickor med behag
på Karlavägen blicka —
till Jungfrugatan derför jag
ej någon har att skicka.

Jag skref så mången välment sång
— döm sjelf min vän dess värde! —
jag kanske hofskald blir en gång
derut' på — Grubbens gärde.

Epigram.

Han fick en död, så ärofull,
så sällsamt ljuf och skön tillika. —
»Säg föll han bort för forsknings skull
i vetenskapens schakter rika?»
»Säg, drog han ut för fosterland,
som man af blå och gula racen,
och blödde han på oväns strand?»
— Han dog af slag, när han — fick »Vasen».

* * *

Hon kom i kyrkan — upp sin psalmbok slog
— af mor hon fått den, när hon skulle skriftas —
ej undra på, att jag en smula log:
som mellanlägg der låg ett blad ur »Giftas».

* * *

A.

En »pantis» sjelfmord nyss begick.

B.

Nå, sådant kunde man ju vänta!

A.

Men hvarför? Säg du som är qvick!

B.

Jo, si för att få *högre* ränta.

* * *

Thalia, högt värderad gäst,
förstår nog rätt när jag vill mena,
att den teater står sig bäst,
som lefver uppå — bara bena.

* * *

Oktober nalkas och folket flyttar i massa —
en lycklig ost hvarje kropp som stadd är vid kassa,
ty om ej *hyran* betalas, när man begär den,
man sjelf som *ohyra* blir betraktad af värden.

* * *

Man far till badorter än hit, än dit,
ja, sjelf gud Amor lyfter lätt på vingen,
ty, hur man plaskar der med största flit
blir mången frisk just af — förlofningsringen.

* * *

Herr Petterssom, som gick att se
på söndagsmiddagsståten,
föll öfver kajen ett tu tre
— ohoj! — i räddningsbåten.

Parallel.

Om en tjugufemöring låna du får,
men gälda den åter du icke förmår,
det kallas: *att skoja så der!*

* * *

Om du gör konkurs, det förstå i en gros,
och hundratals likar få lidande gå,
det kallas: *att göra affär!*

Den märkvärdige käppen.

Jag satt en qväll i glada vänners ring,
en gammal käpp gick laget rundt omkring.
Dess lefnadssaga? Hvad man deraf kände,
det gjorde visst, att man den nogsamt vände.

Den blef bekikad ifrån topp till tå
— jag skulle skämmas bli bekikad så. —
Högst märkvärdig, det ljöd från allas läppar,
fast käppen likna' alla andra käppar.

Bastant den var, af qvistig gammal ek,
månn' *Bismarck* sjelf den fört i blodig lek?
kanhända påfven har den egt för detta,
hur var det... brukade han käpp, *Gambetta?*

Åhnej, min vän, dess saga är ej så,
en gammal sjöbuss dig den tälja må;
så vet, att käppen fått kring jorden fara:
att käppen doppad är i Niagara.

Jagt och fiske.

(Från Stockholms horisont.)

Ack, se herr Pettersson, känd i orten,
— när »våren andas i blånad sky» —
han flaxar ständigt igenom porten
med kassafeber och hufvudbry:
till sommarnöjet behöfs kontanter
(han rår ej för't, det är värdens skull)

och »farbror» *jagas* på alla kanter
tills silkesbörsen, hans *håf*, blir full.

Väl lös och ledig, han vet att njuta
af alla landtlifvets små behag.
Att dra' en spader och muntert »tuta»
alltmer han glömmer för hvarje dag,
ty rundt omkring finns det godt om änder
och *krut* och *kulor* och *säkra don*,
och, medan köksan på steken vänder,
han *metar* aborrar ner vid bron.

Så kommer hösten med skur och dimma,
och lite' hvar flyttar in till sta'n,
men knappt han slutat bland fjär'lar stimma,
förr'n han blir »uppsagd», den stackars fan.
Och Dagbladsspalterna, sextifyra,
han *jagar* genom, ja, tum för tum,
för att, om möjligt, för skälig hyra
få *fiska* till sig ett par små rum.

Men bjellror klinga och fålar frusta,
och det blir vinter i högan nord,
och kaffepannan hörs flitigt pusta
för snälla tanter kring dukadt bord.
Med sirligt pelsbräm kring hals och ärmar
(det täcka könet så väl förstår'n)

han nu i månskenet stilla svärmar
för *jagt* och *fiske* — i Kungsträdgår'n.

Teaterdirektörens Finlandsresa.

(Uppteckнad efter muntlig berättelse.)

Det var år sjuttinio, om galet ej jag tror,
för sjung opp, opp, opp, för sjung aj,
aj, aj, aj, aj!
jag med mitt stora sällskap från Stockholms
skeppsbro for.
för sjung hopp, för sjung hi, för sjung aj, aj,
aj, aj, aj!

I Finland se'n jag flackat i trenne långa år,
och här en liten visa jag derom sjunga får.

En sådan resa medför en ryslig mängd besvär,
den är långt mera bråkig än Tysklandsresan är.

Jag kan ej klart beskrifva hur svår var vår
kampanj:
den ena da'n vi sukta, den andra dracks cham-
pagne.

Vi började i *Wasa* och skulle ge *Niniche*,
men liksom Filipstadsbor publiken skräna: isch!

I tretti graders kyla och sex fot djupan snö,
vi kuskade till *Åbo*, der stod man re'n i kö.

Der gaf jag *Fatinitza*, se, dä' var knuten dä',
men *Kantschukoffens* piska* fick inte vara mä'.

Det fanns en massa råttor uti *Tavastehus*,
ty när som bäst vi spelte, så kom en liten mus.

Der schappa älskarinnan — hon var så kärleksfull,
ja, hon gick bort kantänka blott för en finnes skull.

För *Nordenskiöld* vi festa' i gamla *Björneborg*.
Bevars, det var ett väsen på gator och på torg!

När Ringteatern brunnit en order sträng man fick,
så nästan hela bandkår'n hvar qväll på scenen gick.

Goodtemplare i massa fans i *Kristinestad*,
der spelade jag *Lundström* sex dagar uti rad.

När *Hittebarnet* upptogs uti *Uleåborg*,
då märkte en aktris att hon bar uppå en sorg.

* Stadens polismyndighet hade förbjudit användandet af knutpiska på scenen.

Der glänste *Preciosa* vid oljelampors sken:
publiken var så galen och ville blott se ben.

När *Jorden rundt* vi spelte allt uti *Helsingfors*,
sprang kejsaren i luften och folket ropte: kors!

I åtta veckor långa det speltes ej ett dugg.
Vi måste sörja kejsar'n och tuta uti mjugg.

Till sist jag blef förgrymmad alltmer uti mitt sinn;
och ersatt bli jag skulle, derpå jag gaf mig hin.

Till *Petersburg* i hast med ett extratåg jag for,
gick upp till nye zaren, min gamle hedersbror.

Men genast blef jag utkörd, det är då sant och visst,
för se han trodde nu att jag blifvit nihilist

Jag reste hem till Skeppsbron, och nu jag gör honnör,
för sjung opp, opp, opp, för sjung aj, aj, aj, aj, aj!
Förlåt en gammal munter teaterdirektör
för sjung hopp, för sjung hi, för sjung aj, aj, aj, aj, aj!

Pantlånaren.

(Stockholmsbild.)

Der borta i en gränd på nedra botten
der drifver gubben Gniding sin affär,
han lånar ut mot säkerhet i banko
och hjelper nästan, när hon nödställd är.

I taket flämtar matt en rökig lampa,
och luften den käns unken, qvaf och het,
men som en Krösus ibland gamla bylten
der tronar gubben sjelf vid sin pulpet.

Se, hur den gamle låter mynten rulla
och tar dem åter fatt, liksom på lek!
Hör hur det frasar utaf riksbankssedlar
som buntas hop till månget väldigt »rek».

Det är en bank, så god som någon annan,
en bank, der nöden sina vexlar drar;
der går det som en dans att skaffa pengar,
så länge skjortan fins på kroppen qvar.

Der kommer en fördetting uti verken,
med brandröd näsa och med sneddad klack,

för honom gäller det, ja, mer än lifvet,
att få en krona på en gammal frack.

Och qvinnan der, så aftärd och förgråten,
som söker dölja sig i närmsta vrå,
hon måste ta' ett lån på vigselringen,
så hon kan köpa mat till sina små,

Och unga fröken, klädd i rob af siden,
med sminkad kind och doft af patchouli,
hon är ett stackars barn af demimonden
som råkat uti penningbryderi.

Så vexla der beständigt skilda typer
som slåss om slantarne på städadt vis,
allt under det att Gniding räknar »räntan»
och ser om han har råd att ta' en pris.

Men sist, när sjelf han går dit upp i banken,
der lifvets kapital placeras plär,
månn' gubben för sin hjelpsamhet på jorden
får högre ränta utaf Sancte Per?

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET - UMEÅ

BIBLIOTEKA

Pris:
1 krona.